

Радмила Лaziћ

ХУЛИМ И ПОТПИСУЈЕМ

M
Vukotić
Media

август, 2022.

Радмила Лaziћ

ХУЛИМ И ПОТПИСУЈЕМ

M
Vukotić
Media

август, 2022.

Ја сам жена, али смем.

Драга Дејановић, песникиња и
феминисткиња (1840 – 1871)

ВЈЕРУЈУ

Т и која пишеш на малом језику
У малој земљи
У граду рушеном грађеном
Грађеномрушеном
Испражњеном напуњеном
Препуњеном
У граду белом прљавом
У малој великој соби
У углу у ћошку...

Не пожели да изађеш
На пијаце и тргове
Где продају купују купујупродају
Со размењују прашину у очи бацају
Гласноговорници изасланици
Лизачи лакташи
Штићенице и штићеници
Голубови превртачи
За сјај за беду

Теби није место на двору ни на броду
Мачја цигерица била би прдежу
Кадровику доушнику пажу
Твоје вјерују није њихово вјерују
Њихово је: подметнути подмитити
Покопати полокати
Пустити гњиде и вашке да коло воде
Од песника начинити
Поданика жбира луду

Чувари светости
Чувари свете традиције
Чувари корена и корења
Бацања камена с рамена
Патриоте домољупци
Проповедници божјег послања
Обожаваоци сарме и јагњетине
Добошари и бубњари званичне истине
Службеници комесари сваког господара
Засадаће дан-ноћ
И дукате пребацивати из руке у руку
Док ми будемо сејали они ће жњети
Док ми будемо певали они ће пити и јести
У белокосној кули поврћати срати
Зато не пожели
Њихове награде и плате
Зарђало ордење златне колајне
Немој се трсити ни за кавку почаст

Јер стрефиће те каква пошаст
Мерићеш друге а за себе нећеш имати мере
Ставиће те уз раме Господину
А твоје ће речи као бисере
Просипати пред свиње

Остани ту чувај своје илузије
Буди сама буди све самља
Буди сам буди све самљи
Нека ти празно не звече речи

Мртви су на твојој страни

СУОЧАВАЊЕ

ПОВРАЂАЛА САМ ПОЕЗИЈУ

Јела сам поезију.
Гутала сам је наште,
У свим приликама
И неприликама.
Била сам ждерачица поезије.
Дођи ми, дођи, говорила сам,
А онда бих је ћапила
Најпре за главу, па за ноге
Или обрнуто,
Изврћући јој црева.

Док се она праћакала
И ударала ме перајима
Усне су ми крвариле
Од толике непослушности
Од толике бременитости

Бременила сам и ја
У тајности,

Од слузавог садржаја
Њене белокости
Коју сам глодала
И глодала,
Сисајући јој коштану срж
И маст.

Излазила ми је
На нос и на уши,
Повраћала сам је,
И повраћано локала
Као вучица своје мале.

А онда сам опет јела и јела,
Док се не преједем
Док се не преждерем
А онда повраћам и повраћам...
Мислећи на тебе мајко
Да ли ти је тако било
Пре него што си ме родила.

ДОСТА МИ ЈЕ ПОЕЗИЈЕ

*Ни ја је не волим: има ствари
важнијих од свих тих трица*

Мериен Мур „Поезија“

Доста ми је више поезије!

Заситила сам се,
Твојих обмана и шарада.
Празних речи што звоне
Као чегртаљке на ветру.
Заситила сам се тог срицања ни о чему!

Док некоме ноге вире из контејнера
Или вода капље са стропа
У шерпе и лонце.
А политичари се шепуре као петлићи,
Декламују и мудрослове
О добрим намерама,

Обећавајући куле и градове
Умножавају сопствене банковне рачуне.

Шта ти чиниш за то време?
Улепшаваш твоје старо лице
Лифтинзима краткога даха,
Пумпајући его
Голуждравцима и шипарицама
Невиних срца.

Подајеш се самозваним пророцима
И млохавим проповедницима,
Што бусају се у националну груд
Док ће мртви младићи лежати посвуд.

Докле ће трајати та твоја игра
Племенитих намера
И опасних последица, Госпо,
У којој увек неко извуче дебљи крај.

Рачунаш на наслеђе
Златни накит и сребрни есцајг?
За мало твоје утехе
Тражиш отварање утробе,

И срце на длан!
За живот после живота.
Не!